

Arrest

nr. 225 565 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.P. DOCQUIR die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 november 2014 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Bulgarije. Verzoeker volhardt en argumenteert dat hij niet op de hoogte was van zijn status in Bulgarije, doch betwist niet daadwerkelijk de vluchtelingenstatus te genieten in Bulgarije.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.2. Verzoeker herhaalt zijn persoonlijk wedervaren in Bulgarije. Hij verwijst tevens naar de moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije en citeert uit landeninformatie ter zake. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Bulgarije internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreken blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, erkende vluchtelingen in Bulgarije zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Bulgarije, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft diens persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van diens hoedanigheid als een persoon die er internationale bescherming geniet. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. De stelling dat de hem geboden bescherming slechts theoretisch is en hij er geen gebruik van kan maken, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoeker in concreto aantoont dat hij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij geenszins de intentie had om een bestaan uit te bouwen in Bulgarije nadat hij als vluchteling werd erkend, laat staan dat hij hiertoe enige ernstige poging heeft ondernomen nu hij slechts tweemaal een periode van vier maanden in Bulgarije heeft verbleven.

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Dat de levensomstandigheden in Bulgarije moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verzoeker geeft voorts op algemene wijze aan dat vluchtelingen en migranten in Bulgarije steeds vaker het slachtoffer worden van haatmisdrijven en racisme, waarvoor er geen interne bescherming voorhanden is, zonder deze informatie concreet op zijn situatie te betrekken. Dergelijke verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in Bulgarije werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hij tweemaal het slachtoffer werd van aan racistische aanval door onbekenden, doch zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is dit incident onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke behandeling.

In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Bulgarije, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4. Waar verzoeker zijn vrees voor vervolging uiteenzet ten aanzien van zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Verzoekers verwijzing naar de motieven die hem ertoe hebben aangezet om zijn land van herkomst oorspronkelijk te verlaten, kan niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 april 2019, verwijst verzoekende partij naar de middelen in haar verzoekschrift en stelt zij dat zij in een 30 bladzijden tellend verzoekschrift zeer uitgebreid uiteengezet heeft hoe de situatie in werkelijkheid is in Bulgarije voor personen die internationale bescherming hebben gekregen. Zij meent dan ook dat er een andere beslissing moet genomen worden in dit dossier.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 9 augustus 2019 slechts verwijst naar haar verzoekschrift en voor het overige algemeen opmerkt dat zij in het verzoekschrift van 30 pagina's zeer uitgebreid uiteengezet heeft hoe de situatie in werkelijkheid is in Bulgarije voor personen die er internationale bescherming hebben gekregen, zonder dat zij echter daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 30 april 2019 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens wordt vastgesteld dat zij deze geenszins ontkracht of weerlegt.

De Raad benadrukt dat, zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, het verwijzen naar algemene informatie omtrent de algemene situatie voor personen die in Bulgarije internationale bescherming werd verleend een belangrijk aspect en nuttig instrument kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dit op zich volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Bulgarije internationale bescherming werd toegekend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Bulgarije werd verleend te weerleggen, waar zij echter in gebreke blijft.

De Raad wijst dienaangaande nog op het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

Verzoekende partij moet dus zelf **in concreto** aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS